

РЕШЕНИЕ

№ 247

гр. Варна, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 32 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Славова

при участието на секретаря Елена Ст. Пеева
като разгледа докладваното от Албена Славова Административно
наказателно дело № 20223110203978 по описа за 2022 година

УСТАНОВИ:

Производството е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН въз основа на жалба предявена от В. Н. В. чрез адв. Н. С. при АК-Варна против НП № 439а-238/21.06.2022 г. на Началника на Трето РУ при ОД на МВР – Варна, с което на основание чл. 218б, вр. с чл. 207 ал.1 от НК му е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 300 /триста/ лева.

В жалбата се оспорва фактическата обстановка, описана в АУАН и НП. Излагат се твърдения, че деянието не е извършено виновно от жалбоподателя, доколкото същият е мислил, че взетите от него пари от банковата представляват награда от банката или шоу, тип „скрита камера“. Сочи се, че вписаното в НП ЕГН е неточно посочено като е сгрешена последната цифра от ЕГН-то на въззивника. Излага се становище, че е сгрешена правното квалификация на деянието, доколкото е визирана такава по чл. 207 ал.1 вр. с чл. 218б от НК, а според процесуалния представител местоположението в същата на двете разпоредби следва да бъде разменено. Твърди се, че липсва реквизит, визиран в нормата на чл. 57 т.8 от ЗАНН, свързан с наличието или липсата на смекчаващи или отегчаващи отговорността на въззивника обстоятелства. Излага се становище, че не е установена компетентността на АНО. Оспорва се справедливостта на наложеното наказание. Навежда се твърдение, че постановлението

на ВРП за отказ да се образува наказателно производство по случая не е връчено на въззивника и доколкото същото изпълнява ролята на АУАН, в хода на производството е било ограничено правото на защита на въззивника. Искане се присъжда в полза на въззивника на сторените от същия разноси на основание чл. 63д ал.1 от ЗАНН.

В съдебно заседание въззивникът редовно призован, се явява лично и с адв. С., която поддържа жалбата с наведените в нея основания. В заседание по същество пледира НП да бъде отменено с оглед на изложените в жалбата доводи. Соча, че не е установено по несъмнен начин времето на извършване на нарушението поради несъответствия в часовете, минутите и секундите, при които е извършена процесната транзакция. Навежда се довод, че в съдържащата се в преписката докладна записка е посочена различна дата от вписаната в НП. С оглед на изложените аргументи се иска НП да бъде отменено, а при условията на евентуалност – да се намали размера на наложеното със същото наказание.

Въззиваемата страна, редовно уведомена, не изпраща представител. Постъпили са писмени бележки от юк Лукова, с които се излага становище, че обжалваното НП е правилно и законосъобразно, като е доказано извършването на процесното нарушение. Излага се становище, че нарушението се отличава с по-ниска степен на обществена опасност с сравнение с други такива нарушения, поради което липсва основание за прилагане на разпоредбата на чл. 28б.а от ЗАНН. Искане се НП да бъде потвърдено и в полза на АНО да се присъди юрисконсултско възнаграждение, а в случай на уважаване на жалбата и претендирано адвокатско възнаграждение, се иска да бъде присъдено такова в минимален размер.

След преценка на доводите на жалбоподателя и с оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа и правна страна следното:

На 02.03.2022 г. около 13.20 ч. свид. Т. посетила магазин Кауфланд, находящ се на бул. Република в жк „Възраждане“ в гр. Варна. В търговската част на магазина, до входната му врата се намирал банкомат на УниКредит Булбанк. Т. решила да изтегли парични средства от посочения банкомат. За целта тя поставила в картовия четец на банкомата дебитната си карта с № 51697662222*****, валидна до мес.юли 2023 г. и избрала извършване на операция тегленето на сума от 200 /двеста/ лева. Същата изчакала пред устройството по-малко от минута и тъй като банкоматът не извел зададената сума, останала с впечатление, че устройството не работи и излязла от магазина. Непосредствено след като свид. Т. напуснала магазина, в 13.23 ч. банкоматът извел от паричния прозорец сумата от 200 лева.

По същото време възз. В. също се намирал в търговската част на горепосочения магазин Кауфланд. Малко след като банкоматът извел изтеглената от Т. сума от 200 лева, същият възприел наличието ѝ в паричния прозорец на устройството. Той взел посочената сума и няколко минути изчакал до банкомата, след което напуснал

търговския обект.

Междувременно след като напуснала магазин „Кауфланд“ свид. Т. се насочила към друг банкомат, при ползването, на който установила, че салдото в сметката ѝ е по-малка сума от очакваната и се усъмнила, че при ползването на предишния банкомат, последният е отчел теглене. Затова се върнала в магазин „Кауфланд“ и влязла в същия няколко минути след като въззивника го напуснал. Т. установила, че в паричния прозорец на устройството няма налична сума. Впоследствие подала сигнал в УниКредит Булбанк за случая. Впоследствие била уведомена от банката, че чрез банкомата е реализирано успешно теглене на сумата от 200 лева на 02.03.2022 г. в 13.23 ч.

Впоследствие Т. подала сигнал и в Трето РУ при ОД на МВР -Варна, във връзка с който е образувана преписка № 439000-6593/2023 г. По преписката са извършени оперативно- издирвателни мероприятия. На 18.03.2022 г. от служител на Кауфланд България ЕООД енд Ко КД - Здравко Кръстев е предаден DVD, съдържащ записи от охранителни камери в магазин Кауфланд, обхващаща процесния и пространството, на което се намирал процесния банкомат, както и към прилежащия паркинг на търговския обект. При преглед на видеозаписите полицейските служители установили описаното по-горе поведение на въззивника, както и регистрационния номер на автомобила, а именно - л.а. „Фолксваген Кади“ с рег.№ СТ 2724 АН. От извършена справка АИС-КАТ е установено, че автомобилът е собственост на фирма“Фиш плюс“ с ЕИК:202262302, със собственик – въззивника В.. Впоследствие В. е призован в Трето РУ при ОД и от същия са снети обяснения, в хода на които признал, че на процесната дата е взел сумата от 200 лева от банкомата на УниКредит Булбанк, за което не сигнализирал на органите на МВР „по ред лични съображения“. На 17.05.2022 г. възз. В. предал на свид. Т. сумата от 200 лева.

В хода на проверката е изготвено писмо до началника на ОАПС и е установено, че на В. В. не са налагани административни наказания по чл. 218б от НК за периода от 01.01.2021 г. до момента на изготвяне на справката. Видно от изготвената справка за съдимост е установено, че В. не е осъждан.

При така установената фактическа обстановка, прокурор при ВРП констатира, че са налице достатъчно данни за извършено деяние по смисъла на чл. 207 от НК, но наказателно производство не следва да се образува, тъй като са налице предпоставките на чл. 218б от НК за налагане на административно наказание. Посочените изводи са инкорпорирани в постановление за отказ да се образува наказателно производство от 15.06.2022 г. по пр.пр. № 6124/2022 г.

Въз основа на материалите по прокурорската преписка срещу възз. В. е издадено обжалваното НП, с което на основание 218б ал.1 от НК му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 300 /триста/ лева за нарушение на чл. 218б ал.1 във вр. с чл. 207 ал.1 от НК като на 02.03.2022 г., около 13.20 ч. в гр. Варна,

магазин „Кауфланд“, находящ се в гр. Варна, бул.Република № 60 е намерил чужди движими вещи – сумата от 200 /двеста/ лева, оставена в банкомат на „УниКредит Булбанк“ , като не е съобщил за нея на собственика – В. К. Т. или на властта в законоустановения срок от една седмица, като сумата е възстановена на собственика.

В хода на съдебното производство са приобщени към материалите по делото материалите по АНП,материалите по преписка № 439000-6592/2022 г. по описа на Трето РУ при ОД на МВР-Варна, декларация за доходи за 2021 г. и протокол за доброволно предаване от 17.05.2022 г.. Разпитани са в качеството на свидетели М. М. – полицейски инспектор в Трето РУ при ОД на МВР – Варна, както и пострадалото лице – свид. Т.. Предявен е компактдиск, съдържащ се към материалите по АНП, като в съдебно заседание е възпроизведен съдържащия се в диска файл с наименование № 06-20220302131500.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност ,обоснованост и справедливост на наложеното административно наказание прави следните изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е от надлежна страна в законоустановения срок за обжалване и е приета от съда за разглеждане

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган съгласно чл. 47, ал. 1, б. "а", вр. ал. 2 от ЗАНН, вр. чл. 424, ал. 4 от НК, който е надлежно оправомощен в този смисъл, видно от приложеното към АНП копие на съгласно Заповед №Із-1767 от 28.08.2012 година на Министъра на вътрешните работи, приложена към преписката. В хода на административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения. Наказателното постановление е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН.

Вменените във вина на въззивника нарушения са индивидуализирани, както по време, така и по място, в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава и са посочени нарушените материално правни норми.

Ясно и недвусмислено от НП се установява, че отговорността на въззивника е ангажирана въз основа на постановление на прокурор от ВРП за прекратяване на досъдебно производство водено за извършено престъпление кражба в хипотезата на чл. 207 ал.1 от НК В НП се съдържат обстоятелства и факти описващи в достатъчна степен вмененото на въззивника престъпление /нарушение/, както от обективна така и от субективна страна. Посочени са дата и място на извършване на деянието, обстоятелствата при които е извършено. Ясно и недвусмислено от постановлението става ясно, че доказателствата в подкрепа на адм. наказателното обвинение се съдържат в материалите по досъдебното производство.

Не е допуснато и нарушение на чл. 34 от ЗАНН, доколкото НП е издадено в едногодишен срок от извършване на нарушението. Същевременно нормата на чл. 44 ал.1 от ЗАНН е неприложима в случая, доколкото същата визира хипотезата, при които НП се издава въз основа на съставен АУАН, докато в настоящия случай административно-наказателното производство се е развило на основание чл. 36 ал.2 от ЗАНН без съставянето на такъв.

Съдът намира за неоснователен наведеният довод, че постановлението за отказ да се образува наказателно производство следва да се предяви по реда на АУАН, доколкото законодателството не съдържа такова изискване. Въззивникът в рамките на съдебното производство е имал възможността да се запознае с материалите по пр. пр. 6124/2022 г., както и с постановлението за отказ да се образува наказателно производство по същата, съотв. не е изложил доводи срещу фактическите констатации и доказателствата, съдържащи се в преписката. С оглед на изложеното, дори да се приеме, че е нямал възможност преди издаване на НП да се запознае с материалите по АНП, по никакъв начин не е ограничено правото му на защита с оглед изложените по-горе аргументи.

Не съставлява съществено процесуално нарушение и допуснатата техническа грешка при изписване на ЕГН-то на въззивника в обжалваното НП, а именно погрешно посочване на последната цифра в същото. Това е така, доколкото въз основа на всички данни, посочени за лицето, а именно три имена и дата на раждане, която се установява от първите шест цифри

Като разгледа жалбата по същество, съдът установи от правна страна следното:

В хода на съдебното производство, въз основа на събраните писмени доказателства бе установено по несъмнен начин, че на посочената в НП дата и място, жалбоподателят, е намерил чужди движими вещи – сумата от 200 лева, собственост на свид. Т. и не е съобщил в рамките на едноседмичен срок на собственика, на властта или на този, който я е загубил. Установената фактическа обстановка в тази връзка не се оспорва и от въззивника.

Посочените обстоятелства се установяват безспорно от писмените доказателства по делото и в частност от обясненията на въззивника и свид. Т., от протокола за доброволно предаване, както и излъчените в с.з. видеозаписи и материалите по АНП и пр.пр. № 6124/2022 г.

При така установените факти, съдът счита, че въззивникът е осъществил състава на престъпление по чл. 207 ал.1 от НК.

Изпълнителното деяние на престъплението по чл. 207, ал. 1 от НК се осъществява чрез бездействие, като деецът не съобщава в продължение на една

седмица на собственика, на този, който я е загубил, или на орган на властта за това, че вещта е у него. Тук е налице едно типично двуактно престъпление. Неговото изпълнително деяние включва два последователни и функционално свързани акта, всеки от които, взет отделно, не е престъпен. Те са: едно действие, което се заключава във вземане на загубена от друго и намерена впоследствие от дееца чужда движима вещ, и едно продължено след това бездействие, което се заключава в не съобщаване за намерената вещ в срок една седмица на собственика, на властта, или на лицето, което я е загубило.

Престъплението е резултатно. Неговият престъпен резултат е отрицателен по своето съдържание и се свежда до това, че нито собственикът, нито властта, нито лицето, което е загубило вещта, научават седем дни след нейното намиране къде е тя.

Анализът на установената по делото фактическа обстановка сочи, че въззивникът е извършил деянието при форма на вина – пряк умисъл. Същият е бил длъжен да не нарушава разпоредбата на чл. 207 ал.1 от ЗС, които същият е длъжен да познава, и да предаде намерената парична сума на собственика, съответно. лицето, което я е загубило, ако му е известно, или на органите на властта.

Като неоснователни и житейски нелогични, съдът съобрази аргументите на процесуалния представител на въззивника, че поведението на последния при взимането на паричната сума е било мотивирано от представата му, че е част от постановка на т.нар.скрита камера. Дори обаче да се приеме за меродавно твърдението в този смисъл, липсва обяснение поради каква причина В. е задържал намерената сума и не е изпълнил задължението същата да бъде предадена на органите на властта или съответните лица. В тази връзка В. в обясненията си сочи, че неизпълнението а задължението в този смисъл се дължи на ред причини от лично естеството, без да ги конкретизира и да посочи характера им. Цитираните обяснения обаче, навеждат на извода, че същият е съзнавал задължението си, но е бил субективно мотивиран да бездейства с оглед преследване на определена цел. Дори посочената цел обаче да е паралелна или опосредяваща престъпния резултат, субективното отношение на въззивника към деянието и неговия резултат отново се обхващат от прекия умисъл, съгласно трайната съдебна практика и правна теория в този смисъл.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 424, ал. 1 от НК за деянията по чл. 218б от НК , в т.ч. по чл. 207 ал.1 от НК, се прилагат разпоредбите на ЗАНН.

За да е налице хипотезата на чл. 218б от НК, законодателят е въвел няколко изчерпателно посочени предпоставки - деянието да е от кръга на изрично визираните в нормата, в т. ч. по чл. 207 ал.1 от НК; стойността на предмета на престъплението да е до две минимални работни заплати за страната, установени към датата на неговото извършване; предметът на престъплението да е възстановен или заместен. Когато посочените изисквания са налице и не са налични посочените в ал. 2 на чл. 218б от НК

отрицателни предпоставки, приложението на коментираната правна норма е задължително не само за съда, но и за органите на прокуратурата и полицията.

От приетите по делото писмени доказателства се установява че въззивникът не е осъждан и не е санкциониран по административен ред за такова деяние. Стойността на предмета на престъплението е не само до размера на две минимални работни заплати за страната към инкриминираната дата – 02.03.2022 (размерът на МРЗ към инкриминираната дата е бил 650 лв. определен с ПМС № 331/26.11.2021 год.), но и значително под този размер, а именно от 200 лв. Безспорно се установява, че процесната сума е възстановена на собственичката й. Поради всичко гореизложено, съдът намира, че са налице всички заложи в чл. 218б, ал. 1 НК предпоставки, като същевременно нито една от хипотезите за неприложимост, упоменати в ал. 2 на същия член, не е налице.

Правилна е квалификацията на деянието, доколкото със същото е нарушена нормата на чл. 207 ал.1 от НК, а с нормата на чл. 218б от НК е правното основание за ангажиране за същото на административна отговорност, като последната норма инкорпорира други предпоставки за квалифицирането на деянието като административно нарушение, а не като престъпление, относими към обществената опасност на личността на дееца. Съдът намира, че подреждането на двете норми една спрямо друга при извършване на привръзка на отделните норми имащи значение за квалификацията на деянието, е без значения с оглед гарантиране правото на защита на наказаното лице.

Съдът намира, че в случая нормата на чл. 28 от ЗАНН не може да намери приложение. За да бъде приложена тази разпоредба следва деянието да се отличава със значително по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с останалите случаи на подобни нарушения. Настоящия случай обаче не е такъв. Напротив касае се за деяние попадащо в обхвата на наказателния кодекс, което само по себе си според настоящия съд сочи на завишена степен на обществена опасност в сравнение с останалите случаи на правонарушения и е достатъчно основание да се изключи възможността за приложението на чл. 28 от ЗАНН.

Според съда обаче, в конкретния случай, наложеното на въззивника наказание не е съответно на извършеното нарушение. В НП не са посочени никакви отегчаващи отговорността обстоятелства, такива не са ангажирани и по преписката. За извършеното нарушение чл. 218б, ал. 1 НК предвижда налагане на наказание "Глоба" от 100 до 300 лева. В случая АНО е наложил на въззивника санкция, в размер на в максималния размер от 300 лв. Наложено наказание от АНО настоящият състав намира за несправедливо по размер, тъй като не съответства на тежестта на извършеното нарушение. Целта на наказанието е да въздейства поправително, възпитателно и възпиращо и поради липсата на каквито и да било доказателства за

допускани други нарушения от съответния вид, за които въззивникът да е бил санкционирано по административен ред, съдът счете, че в случая дори и минимално предвиденото в закона наказание - глоба от 100 лв. би постигнало целите на адм. наказания предвидени в нормата на чл. 12 от ЗАНН. За да формира посочения извод, съдът съобрази и смекчаващите отговорността на въззивника обстоятелства, а именно направеното от същия самопризнание в хода на проверката по случая, както и възстановяването на причинените в резултат на деянието. Предвид изложените доводи за наличието на отегчаващи отговорността обстоятелства, съдът счита, че деянието не се отличава с явно незначителна или липсваща обществена опасност, поради което е неприложима в случая нормата на чл. 28 от ЗАНН.

С оглед на гореизложеното, съдът счита, че НП е законосъобразно и обосновано, но с оглед завишения размер на наложеното наказание над справедливия такъв, същото следва да бъде изменено.

С оглед направеното искане от процесуалния представител на въззивника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.3 от ЗАНН в съдебните производства по обжалване на издадени НП пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Разпоредбата на чл. 63 ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143 ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай съдът е констатирал, че са налице основания за изменение на наложената административна санкция, но не и за отмяна на издаденото НП. Доколкото разпоредбата на чл. 143 ал.1 от АПК, урежда присъждане на разноски единствено в хипотезата на отмяна на обжалваното НП, но не и по отношение на изменение на същото, съдът намира, че в посочения случай следва на основание чл. 144 от АПК субсидиарно да намери приложение ГПК. В нормата на чл. 78 ал.1 и ал.2 от ГПК се сочи, че ищецът съотв. ответникът имат право на присъждане на разноските, направени по делото съразмерно на уважената част от иска. В контекста на приложението на цитираната разпоредба към конкретния казус, съдът намира, че

следва да уважи претенцията на процесуалния представител на АНО, както и на процесуалния представител на жалбоподателя, съразмерно на уважената част от издаденото НП, съизмеримо с размера на наложеното наказание. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

Като взе предвид, че производството по делото е приключило в три съдебно заседание, в което процесуалният представител на въззивника не е взел участие, съотв. същото не представлява фактическа и правна сложност, намира, че на юрисконсулта следва да бъде присъдено възнаграждение в минималния размер, предвиден в нормата на чл.27е от Наредбата, а именно за сумата 80/осемдесет/ от лева. В съответствие с правилото на чл. 78а ал.3 вр. с ал.1 от ГПК, съдът намира, че следва да присъди заплащане на разноските за юрисконсултско възнаграждение, намалени пропорционално съобразно изменения размер на административната санкция, а именно за сумата от 26,67 /двадесет и шест 0,67/лева.

В съответствие с правилото на чл. 78а ал.3, вр. с ал.1 от ГПК и като взе предвид приобщеното по делото заверено копие на договора за правна помощ, представен от процесуалния представител на въззивника, видно от който е заплатен адвокатски хонорар в размер на 400 лева съдът намери, че следва да присъди заплащане на разноските за адвокатско възнаграждение, сторени от жалбоподателя в хода на производството по делото, намалени пропорционално съобразно изменения размер на административната санкция, а именно в размер на 266,67 /двеста шестдесет и шест 0,67/ лева.

Воден от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ НП № 439а-238/21.06.2022 г. на Началника на Трето РУ при ОД на МВР – Варна, с което В. Н. В. на основание чл. 218б, вр. с чл. 207 ал.1 от НК му е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 300 /триста/ лева, ката намалява административната санкция до сумата от 100 /сто/ лева.

ОСЪЖДА В. Н. В. ДА ЗАПЛАТИ по сметка на ОД НА МВР-ВАРНА сумата 26,67 /двадесет и шест 0,67/ лева за юрисконсултско възнаграждение, на осн. чл. 37, ал.1 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във вр. с чл. 78 от ГПК.

ОСЪЖДА ОД НА МВР-ВАРНА да заплати на жалбоподателя В. Н. В. сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 266,67 /двеста

шестдесет и шест 0,67/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд-Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващ орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____